

Arrest

nr. 238 960 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 18 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 230 792 van 23 december 2019 waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen en de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen voor zover zij is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 december 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 24 december 2019.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, wordt op 21 juli 2019 aangetroffen.

Op 22 juli 2019 geeft de onderzoeksrechter een bevel tot aanhouding ten opzichte van de verzoekende partij wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Mechelen van 28 oktober 2019 wordt de verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor de helft wegens gewone diefstal, met braak, inklimming, valse sleutels.

Op 4 november 2019 ondertekent de verzoekende partij een “*ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht van de Dienst Vreemdelingenzaken*”.

Op 2 december 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 12 december 2019 met nummer 230 169 schorst de Raad de uitvoering van de beslissing van 2 december 2019.

Op 10 december 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 8 jaar. Bij arrest van 24 juli 2020 met nummer 238 959 wordt voormelde beslissing vernietigd.

Op 13 december 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer: [R.M.C.], geboren te [...] op [...], onderdaan van Roemenië, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, met braak/inklimming/valse sleutels, feiten waarvoor hij op 28.10.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor de helft.

Daar de Administratie niet in het bezit is van het vonnis, wordt verwezen naar het aanhoudingsmandaat van 22.07.2019.

Daaruit blijkt dat de lokale politiezone Lier werd opgeroepen voor een betrapping heterdaad in een Apotheek. Toen de politie ter plaatse kwam, konden zij een van de vluchtende personen arresteren en identificeren als [R.M.C.], die zichzelf ook op de camerabeelden herkent. Gelet op het kennelijk gemakkelijk opgezochte geldgewin en de schijnbare professionaliteit waarmee de feiten werden gepleegd (vluchtauto en é verdachte daders), bestaat er een ernstig gevaar op recidive.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal, met braak/inklimming/valse sleutels) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en

voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 21.07.2019 in het Rijk verblijft en dat hij/zij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van Mechelen op 04.11.2019. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Noch werd dit aangehaald op 11/12/2019 door de advocaat van betrokkene tijdens het beroep ingediend bij de RVV. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal, met braak/inklimming/valse sleutels, feiten waarvoor hij op 28.10.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor de helft, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn e RVV. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 13 december 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 8 jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift kiest verzoeker voor het Frans als proceduretaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.2. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit

bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p 737).

2.3. De zaak moet voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissingen werden door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De middelen

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 39/79, 43, 44ter, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het recht op behoorlijk bestuur, van de rechten van de verdediging, van de algemene beginsel van behoorlijk bestuur, het principe *audi alteram partem*, het recht om te worden gehoord en het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een derde onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat haar geen termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten toegekend werd en dat de verwerende partij niet naar behoren motiveert wat de aangetoonde dringende gevallen zijn. De verzoekende partij stelt dat een verwijzing naar de openbare orde *in casu* niet afdoende is. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar de artikelen 2, 1), 3, 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

4.1.2. Het standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoeker betoogt in een eerste onderdeel dat de beslissing niet afdoende motiveert waarom hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen. Hij benadrukt dat hij maar één keer veroordeeld is en dat hieruit niet kan afgeleid worden dat hij een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat verwerende partij niet tot een gedwongen verwijdering kan overgaan aangezien hij een EU-burger is en de bestreden beslissing zou ressorteren onder artikel 39/79, al. 2, 7° van de Vreemdelingenwet.

In een derde onderdeel beoogt verzoeker dat er geen sprake is van een zgn. ‘dringend geval’ dat toelaat om geen vertrektermijn te voorzien om het grondgebied te verlaten.

In een vierde onderdeel stelt verzoeker dat zijn recht op een privéleven werd miskent. Hij benadrukt dat, met het oog op zoeken naar werk, bij een vriend zal verblijven die in Elsene woont. Hij vervolgt geen professionele perspectieven in Roemenië te hebben.

In een vijfde onderdeel stelt verzoeker dat stelt ook dat hij niet wist, toen hij het hoorformulier ontving, dat dit kaderde in het beslissingsproces van een eventuele gedwongen verwijderingsmaatregel.

In een zesde onderdeel stelt verzoeker dat het Bestuur bij huidige beslissing geen rekening gehouden heeft met de elementen die hij naar voren heeft gebracht in het kader van de vorige procedure. Hij herhaalt hierbij wat hij reeds in het vijfde onderdeel heeft uiteengezet.

In een zevende onderdeel verwijst verzoeker naar het inreisverbod voor 8 jaar en stelt dat niets een dergelijke duur verantwoordt.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing onder meer gemotiveerd is op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Er wordt gemotiveerd dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal, met braak/inklimming/valse sleutels, feiten waarvoor hij op 28.10.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor de helft.

Er wordt gemotiveerd als volgt:

“Daar de Administratie niet in het bezit is van het vonnis, wordt verwezen naar het aanhoudingsmandaat van 22.07.2019.

Daaruit blijkt dat de lokale politiezone Lier werd opgeroepen voor een betrapping heterdaad in een Apotheek. Toen de politie ter plaatse kwam, konden zij een van de vluchtende personen arresteren en identificeren als [R.M.C.], die zichzelf ook op de camerabeelden herkent. Gelet op het kennelijk gemakkelijk opgezochte geldgewin en de schijnbare professionaliteit waarmee de feiten werden gepleegd (vluchtauto en é verdachte daders), bestaat er een ernstig gevaar op recidive.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal, met braak/inklimming/valse sleutels) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 21.07.2019 in het Rijk verblijft en dat hij/zij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.”

Verzoeker is een vreemdeling die niet toegelaten is tot noch gemachtigd is om te verblijven in het Rijk.

De bestreden beslissing betreft dan ook geen afwijzing van een verblijfsaanvraag, evenmin betreft het een beëindiging van een verblijfsrecht.

De bestreden beslissing is dan ook geen beslissing die gevisieerd wordt door artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. De gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijdering van verzoeker is wel degelijk toegelaten op basis van de wettelijke bepalingen waarnaar de bestreden beslissing verwijst.

De verwerende partij wenst te vervolgen dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft met vasthouding met het oog op verwijdering gebaseerd op de artikelen 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, artikel 43 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 44ter van de Vreemdelingenwet.

De afwezigheid van een vertrektermijn is gebaseerd op artikel 44ter van de Vreemdelingen dat in de mogelijkheid voorziet om geen vertrektermijn toe te staan in geval van 'naar behoren aangetoonde dringende gevallen'.

In de bestreden beslissing wordt in dat opzicht verwezen naar de zeer recent opgelopen gevangenisstraf en de feiten van diefstal met braak en inklimming en de grote maatschappelijke impact van deze feiten, het gevaar voor de rust van de burgers en voor de openbare orde.

Er wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker, door zijn gedrag, een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De beoordeling dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde kan bezwaarlijk als kennelijk onredelijk beschouwd. Louter ten overvloede kan verwezen worden naar het bevel tot aanhouding van 22.07.2019 waarin gewezen werd op de professionaliteit waarin de diefstal en de inbraak gebeurd is en het recidivegevaar dat hieruit voortvloeit:

“Er bestaat ernstig gevaar dat de inverdenkinggestelde zal recidiveren, gelet op het kennelijk gemakkelijk opgezochte geldgewin en de schijnbare professionaliteit waarmee de feiten gepleegd werden (vluchtauto en twee verdachten daders)”

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat, op basis van de aangehaalde motivering, niet kon beslist worden om geen vertrektermijn toe te staan.

Bovendien voorziet art. 44septies, § 1 van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid om de burgers van de Unie en hun familieleden, vast te houden indien redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid het vereisen en dit met de bedoeling de uitvoering van de maatregel tot verwijdering te garanderen.

Waar verzoeker stelt dat de beslissing louter verwijst naar één enkele veroordeling en dat dit onvoldoende zou zijn om hem, omwille van een gevaar voor de openbare orde, te verwijderen van het grondgebied, wenst verwerende partij te verwijzen naar volgende rechtspraak:

“Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden, niet enkel wordt verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling op zich en het aanhoudingsmandaat, doch ook naar de duur van de straf en naar de ernst en de aard van de feiten waarbij gewezen wordt op bendevoering en op de inbreuk op de wetgeving inzake drugs, waarbij uitgebreid gemotiveerd wordt waarom laatstgenoemde inbreuk beschouwd wordt als een ernstige verstoring van de openbare orde. Op grond van deze vaststellingen wordt gemotiveerd dat gezien de ernst van de feiten de verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde en dat aldus haar gedrag een reëel, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving betekent. Daarenboven blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk waarom de verzoekende partij actueel geacht wordt een gevaar voor de openbare orde te vormen, waarbij gewezen wordt op de veroordeling in 2018, de ernst en de maatschappelijke impact van de feiten waarvoor zij werd veroordeeld en het onder aanhoudingsmandaat plaatsen op 15 maart 2019. De Raad wijst er hieromtrent nog op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er in haar geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan

haar strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.” (RVV nr. 225 444 van 30 augustus 2019)

Ook in casu wordt niet enkel verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling, maar wordt er rekening gehouden met de opgelopen straf, de aard en de ernst van de feiten en de impact daarvan op de samenleving alvorens te besluiten dat verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er desbetreffend kennelijk onredelijk of lichtzinnig geoordeeld werd, wel integendeel.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van zijn privéleven (artikel 8 EVRM), maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij hier over een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM beschikt. Evenmin toont hij aan dat in België over een beschermenswaardig privéleven beschikt. Hij toont niet aan in België een door artikel 8 EVRM beschermd gezins- en privéleven te leiden met de Heer [C.R.], wonende te 1050 Elsene, [...].

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als luidt:

“Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Noch werd dit aangehaald op 11/12/2019 door de advocaat van betrokkene tijdens het beroep ingediend bij de RVV. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.”

Verzoeker toont met zijn algemeen betoog het tegendeel niet aan.

Met betrekking tot het hoorrecht dient opgemerkt dat de verwerende partij over een ontvangstbewijs van de vragenlijst inzake het hoorrecht beschikt, maar dat verzoeker klaarblijkelijk geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht om gehoord te worden.

Hoe dan ook kan een schending van het hoorrecht maar aan de orde zijn voor zover er elementen worden aangereikt die een invloed kunnen hebben op de uitkomst van de bestreden beslissing, hetgeen in casu geenszins het geval is.

In dat opzicht kan worden verwezen naar volgende rechtspraak:

“De Raad merkt op dat het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing kan leiden indien hij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen, dan wel een minder nadelige beslissing te nemen.” (RVV nr. 204 262 van 29 juni 2018)

Verzoeker brengt in huidig verzoekschrift geen ernstig element bij waarmee de overheid ten onrechte geen rekening mee zouden gehouden hebben, laat staan dat hij een element aanbrengt dat de uitkomst van de bestreden beslissing zou kunnen beïnvloeden.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen worden niet geschonden.

Het enige middel is niet ernstig.”

4.2. Beoordeling

4.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43, § 1, 2° en artikel 44ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat dit bevel een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij als burger van de Unie de openbare orde heeft geschaad omdat ze door haar gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Ook wordt aangegeven dat de verzoekende partij de vragenlijst in het kader van haar hoorrecht niet ingevuld heeft. De verwerende partij geeft aan dat het administratief dossier geen elementen bevat die erop wijzen dat de verzoekende partij een gezin of familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft. Ook bevat het administratief dossier geen elementen die op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kunnen wijzen. Voorts wordt er geen termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten toegekend omdat *“gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.”*

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 3°, naar artikel 43, §1, 2° en naar artikel 44ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde."

In deze past het ook te verwijzen naar artikel 44^{quater} van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"Zolang de in artikel 44ter bedoelde termijn loopt, mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen worden verwijderd.

Om elk risico op onderduiken tijdens de in artikel 44ter bedoelde termijn te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad."

In deze past het ook te verwijzen naar artikel 44^{quinquies}, §1 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"§ 1.

De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer :

1° aan de burger van de Unie of zijn familielid geen termijn is toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

2° de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk niet heeft verlaten binnen de termijn die hem is toegestaan;

3° de burger van de Unie of zijn familielid, voordat de toegestane termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten is verstreken, een risico op onderduiken vormt, de opgelegde preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Als Unieburger valt de verzoekende partij onder de toepassing van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet. Uit de bepalingen die hierboven werden opgesomd, blijkt dat wanneer aan een EU-onderdaan een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt, hem in principe een termijn van een maand moet worden toegekend om hieraan uitvoering te geven (artikel 44ter van de Vreemdelingenwet). Zolang de termijn om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten nog niet is verstreken, mag de EU-onderdaan niet op gedwongen wijze worden verwijderd (artikel 44^{quater}, eerste lid van de Vreemdelingenwet). Als de termijn om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten verstreken is (1) of indien vóórdat de termijn om het grondgebied te verlaten verstreken is, de EU-onderdaan een risico op onderduiken vormt, de overeenkomstig artikel 44^{quater}, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgelegde preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (2), of indien de EU-onderdaan een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen zonder dat hem een termijn werd toegekend om het Rijk te verlaten (3) – wat alleen het geval kan zijn in een naar behoren aangetoond dringend geval (artikel 44ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet) – kan de EU-onderdaan op een gedwongen wijze verwijderd worden (artikel 44^{quinquies}, §1 van de Vreemdelingenwet).

Hoewel artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet toelaat om de burger van de Unie te bevelen het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, zijn deze redenen van openbare orde niet gelijk te stellen met de dringende omstandigheden waarom, overeenkomstig artikel 44ter van de Vreemdelingenwet, een termijn van minder dan een maand kan worden gegeven voor het vrijwillig vertrek. In de bestreden beslissing wordt weliswaar een motivering opgegeven waarom de maatregel van openbare orde wordt gegeven, maar nergens wordt gemotiveerd dat er sprake zou zijn van een *"naar behoren aangetoond dringend geval"* waarom er geen termijn wordt toegekend. Met de verwijzing naar het *"voorgaande"* wordt immers enkel teruggegrepen naar de redenen van openbare orde; er kunnen daarin echter geen motieven worden ontwaard die betrekking hebben op het dringend karakter van de maatregel.

De Raad dient dan ook de verzoekende partij bij te treden waar zij aanvoert dat in strijd met artikel 44ter van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet afdoende wordt gemotiveerd waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. De verweernota laat niet toe anderszins te besluiten.

Het middel is in de besproken mate gegrond. Een bespreking van overige onderdelen ervan dringt zich niet langer op.

4.2.2. Wat het bestreden inreisverbod betreft, dient erop te worden gewezen dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. [...]”

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]”

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

In het bestreden inreisverbod wordt het volgende vermeld: *“De beslissing tot verwijdering van 13.12.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod”*.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de Raad de beslissing tot verwijdering van 13 december 2019, die gepaard ging met het huidig bestreden inreisverbod, heeft vernietigd. Hierdoor kan het inreisverbod niet langer staande blijven zodat het evenzeer moeten worden vernietigd, ongeacht of het destijds al dan niet rechtsgeldig opgelegd werd.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door de verzoekende partij aangehaalde middelen en het verweer dat hierop werd ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS